

Издигни си черни очи
Та погледни татакъ долу,
Долу ми въ росно ливади
Де си зеленъ чаджръ стои,
И до него аленъ байрякъ.
Тамъ кондисахъ черъ арапинъ
Зължмъ струва на се село:
Сяка вечеръ въ тайно време
По деветъ пещи хлѣбъ иска,
По деветъ крави ялови
И по една малка мома,
Малка мома непозната
Непозната мжжъ не знала.
Сяка сутринъ на равнина,
Иска жена мжжетница,
А за пладня млада вдовица.
Сяко е село той изредилъ
Дошло е реда и до меня.
Днеска ми е хаберъ пратилъ
За до вечеръ да му ида,
Че одговори боленъ първанъ.
Ой та тебе мила сестро!
Хубаве коня гледа ли ми,
Зоби ли го пои ли го.
Чесахъ ли е кжпавъ ли е,
Както беше той наученъ.
Бѣга ли ми както бѣгаше
Скача ли както скачеше,
Се тжй ли пакъ ми играй;
Че одговаря тънка недъ
Ой та тебе мили братко!
За коня си немай грижа,
Хубаве сжмъ го гледала.
Секий день сжмъ го кжпала
По дваждъ въ день сжмъ го чесала,
Зобила сжмъ го поила
Се съ одборъ зърно посѣвано,
Се съ бистра вода изворна.
Че ѝ Първанъ умильно дума:
Иди ми конче извади,
Скоричко го ти заведи
Побратиму налбантину.
Много му здрави отъ мене,
Нека ми конче подкове,
Стъ трийсетъ очи подкови,
За триста кара грошови.